

Raguenoviny

Zpravodaj č. 4

Pondělí 10. 6. 2024

Divadelní FESTIVAL **BEZ ZBYTEČNEJCH ŘEČÍ**

Český FEMAD

Stejně jako voda v pěti řekách, protékajících Plzní, uplynul i náš vymezený čas bez zbytečných řečí.

A že to od pátku do neděle byl ale pořádný přívál divadla, který spláchl víkend z přítomnosti do dob minulých. A přesto věříme, že nic nebude zapomenuto a mnoho příjemných setkání, nejen s divadlem, zůstane dále uloženo v paměti mnoha účastníků tohoto příjemného festivalu. A pokud by se paměť přece jen časem měla trochu zakalit, nezoufejte. Proto jsem s vámi byli i my redaktori, a to nejpodstatnější jsme se pokusili zachytit prostřednictvím našich novin. Takže pokud vám něco uniklo či jste na festivalu nebyli, vyhledejte si je na Facebooku *Bez zbytečných řečí*.

Protože Český FEMAD byl plný zajímavých myšlenek, bohatých diskusí, inspirativních lidí i dobré nálady. No a samozřejmě divadelních představení, která by se v tomto ročníku daly propojit slovy asi takto:

Jídlo... pití... ženy... chtíč... a víkend byl pryč!

Ač věříme, že to bylo bez předchozí domluvy souborů, ve většině inscenací se pracovalo právě s těmito motivy. Opilost, a to až na jedinou výjimku ženskou, jsme mohli vidět hned v několika inscenacích. A jak už to tak bývá, opilost s sebou nese chtíč... Či naopak, nezpracovaný chtíč může vést k opilosti, a tak i téma chtíce či touhy bylo v mnoha inscenacích nosným tématem.

A touha byla jistě i v myslích mnoha diváků, kteří do Plzně zavítali. Touha po tom, aby čas trochu zpomalil svůj kvap a dal si na chvíli pauzu. Aby bylo možné zakončit rozvité myšlenky, doprobrat režijní nápady a připomínky, a hlavně, abychom stihli prohloubit ona divadelní přátelství, která právě na takovýchto místech, mimo čas a prostor běžných dní, vznikají.

Ale čas se nedá uplatit, je neúprosný a chvátá si svou cestou kupředu. Ale to je vlastně i dobrá zpráva. Protože čím rychleji poběží, o to rychleji se zase všichni v Plzni společně sejdem.

Těšíme se na vás. Tak nashle zase za rok. A bez zbytečných řečí!

(pek&bek)

divadelní soubor
RAGUENEAU

MINISTERSTVO
KULTURY

PLZEŇSKÝ KRAJ

Město Plzeň

Petr Kolečko: Zakázané uvolnění (Divadelní spolek Tyl Říčany)

Beseda v kruhu

Bílý muž: Mám s Kolečkovými texty problém kvůli vulgaritám a sexuálním scénám, a děkuji za to, jak jste se s tím poprali. Máte výborný herecký materiál, který se nejlépe projeví ve vypjatých scénách. Chválím dobrý střih z komických scén do napětí a zase zpět.

Černá žena: Hlavní problém mám s textem, je to sled obehnaných vtipů. Myslím, že byste si zasloužili něco lepšího. Výtku mám k technickým detailům od popíjení ze zavřené láhve, nedodržení opilosti ve stejné rovině nebo s chybějícím vývojem postav. A poslední myšlenku nemám.

Mezi diváky se Kolečkovy hry v podstatě nikomu nelíbí, ale pořád se hrají. Film, na kterém se také podílel, je výrazně slabší než dramatický text. Padla tedy otázka, proč si jej LUŽNICE vybrala. Za režisérem s ním přišly samotné herečky, protože si jej chtěly zahrát. Podle jeho slov to ale nebylo snadné. Text, ve kterém se střídají situace a morality, byl zkrácen, aby tam moralit zůstalo co nejméně. Rovněž došlo ke značnému zjemnění.

Na úpravách se podílel především režisér, s určitou výpomocí dramaturgyně. R. Kunesch říká, že volba textů jako *Královny*, *Dámská šatna* apod. bývají souborovou záležitostí. Kolečkovy texty rád nemá a mít rád nebude, ale dnes mu dámy konečně předvedly nastudování, na které se dalo dívat.

J. Zindulka poznamenal, že takové texty svádí k vysoké míře nadsázky a karikování. Klíčem je jít po lidech a jejich osudech.

L. Vrchovský zhodnotil, že by bylo chybou tuto Kolečkovu hru nevybrat, pokud jsou v souboru takové tři herečky. Velmi záleží, jak se tento text uchopí. Dává velký prostor pro herectví a spoustu nabídek, a na režisérovi a dramaturgovi je, aby si vybral. Na první pohled jsou k vidění jasně definované postavy, ale diváka poté překvapí, komu fandí, koho nesnáší a s kým se ztotožňují.

J. Hruška chválí autora předlohy, že výborně umí vrstvit a řetězit banality a vysvětluje, že kdyby se Kolečko polámalo, zafunguje režisér Prušinovský, jak je vidět např. v seriálu *Most*.

P. Svoboda by více zvýraznil jednotlivé předěly, na druhou stranu pochválil velmi vkusně provedenou lesbickou scénu, která pracuje s divákovou představivostí.

Pro J. Zindulku byla druhá polovina lepší, protože tam už herečky své postavy obhajovaly. Když se hraje osud a perete se s tím, tak vám divák uvěří. Při časových skocích se dá technicky vyřešit posun scény přidáním více vypitých sklenic. Rád by, aby figury přišly s nějakým tajemstvím.

P. Svoboda se přiklání k panu Zindulkovi. Připomněl, že méně je někdy více, zejména na začátku inscenace. Při představení postav by neodhaloval vše hned zpočátku, ale až postupně.

Herečky to má nejtěžší barmanka, protože jí do baru vtrhnou dvě blbky, a ona musí hrát jen údiv.

Fyzické herectví je devizou souboru, a i kdyby představení viděl Maďar, který by nerozuměl ani slovo, bavilo by jej. Krásná byla práce s kostýmem (stahování šatů).

Scéna působila velmi atmosféricky, jako hospoda *Baníku* pod Bazaly. Přeplněně to působí možná proto, že doma má soubor větší jeviště. Lektori by ocenili umístění imaginární televize ne v zákulisí, ale směrem do hlediště. Je to centrum hokejové hospody.

J. Hruška podotkl, že nevěsta potřebuje jiné šaty, více princeznovské. Herečky na to souhlasně mručely a vyčítavě se dívaly na režiséra. Ten však odporoval. U výpravy se dále řešilo, že na divadle bývají červené boty znakem, že žena je kurva. Vše bylo svícené frontálně, blesky je potřeba dělat odrazem PARu od zadní stěny. Svícení monologů by mělo být doprovázené zvukem. Lépe by to zvýraznilo předěly.

Do hlasování o nejlepší ženský herecký výkon byla nominována Alžběta Fišerová.

(pek&bek)

Vendula Borůvková: Modelka XXL (MonAmour)

RECENZE

Pavla Hurycha

Sobotní přehlídkový maraton zakončilo představení *Modelka XXL*. Již podruhé během festivalu tak měli diváci možnost setkat se s divadelním spolkem *MonAmour*, respektive tvůrčím tandemem herečky Moniky Novákové a režisérky Bety Minářů.

Oběma dámám jsem se věnoval v článku v *Raguenovinách* č. 1, který tuto inscenaci uváděl, takže zde se pověnuji „pouze“ samotnému představení.

Začátek se odehrává před finálem soutěže *Miss XXL*, do které hlavní hrdinka Venda Koblížková postoupila. Ve zpovědi, částečně určené pro kameru, částečně pro vlastní duši a částečně pro diváky, se zpřítomňuje život dívky, ve kterém se střídají naděje a zklamání. Venda měla ve dvanácti letech naslápnuto ke kariéře modelky. Od té doby má navíc nejen prožitá léta, ale hlavně spoustu kil. Jde o léta vyplněná dietami a sebestačností. S přibývajícím věkem přibývají též i nepěkné zkušenosti s jojo efekty, mindráky a milostnými karamboly. Účast v soutěži *Miss XXL* je snahou se ještě jednou pokusit zabojet sama se sebou.

Víra v sebe, ale i schopnost sebeironie a poznání, okořeňuje její projev humorem i dojetím. Monika Nováková má znamenitý dar existovat na jevišti. Diváky umně manipuluje k pocitu, že situace vymýšlí a prožívá právě tady a teď. Zde je ale také jedno z úskalí jinak výtečné inscenace. Výše popsané měnění poloh monologu, které střídá prolamování čtvrté stěny, prezentování se do kamery a intimním sebezpytem není jednoznačně ukotveno v čase. Pozorný divák musí být dle mého názoru na vážkách, jestli jde o vyprávění z minulosti nebo o „přímý přenos“.

Vyzvednout na představení lze mnoho aspektů z viděného. Především to, s jakou hereckou suverenitou, autentičností a nasazením Monika Nováková text Venduly Borůvkové interpretuje.

Pro mne osobně bylo největším zážitkem uvědomovat si schopnost herečky se před publikem obnažovat (což se neshoduje se zážitkem z obnažování...). Ať vnitřně, což je pro každého herce velice obtížné, a v žádném případě nezačíná až na jevišti. Nebo fyzicky, což je u protagonistů s ne úplně ideálním stavem postavy (či vzhledu) neméně obtížné.

Monika zvládá obě polohy s neuvěřitelnou grácií, a má za to můj velký obdiv.

Pavel Hurych

Beseda v kruhu

Bílý muž (Pavel Hurych): Hovořit o tomto představení v kladech je problém, protože nemohu jednotlivé klady od sebe zodpovědně oddělit. Monika je v tom krásně přirozená, a kvituji, že kromě vnitřního odhalení se dokáže odhalit také fyzicky. Přirozená práce s kamerou je oživením. Monika je zjevení... v tom nejlepším slova smyslu!

Černý muž (Jaromír Hruška) předvedl samostatný divadelní výstup. Kdo jej neviděl, o hodně přišel.

Tentokrát si režisérka s herečkou vybraly text Venduly Borůvkové, protože hledaly hru do malého prostoru. Text lehce zkrátily a hlavní postavu zbavily přílišné sebelítosti a ufňukanosti. Pro Roberta Kunesche byl samotný text nezajímavý, až s provedením pro něj získal kouzlo. Pro některé diskutující byla úvodní repetitivnost odrazující, J. Hruška však výrazové prostředky vnímá jako odraz reality chronických dietářů. Někteří diskutující se naopak postupnými proměnami a gradací bavili. Vendulce Melíškové chybělo v textu nějaké rozuzlení, divák pak může postrádat katarzi. Oproti pátečnímu představení *MonAmour* se v tomto případě opravdu jedná o čistší monodrama.

R. Kunesch režii hodnotí jako velmi přínosnou a režisérku Betty chválí. V. Melíšková zmínila ne vždy důslednou práci s kamerou, občas se na vypínání a zapínání zapomínalo, nebo to alespoň tak vypadalo. Neustálá manipulace s ovladačem působila rušivým dojmem.

J. Zindulka upozornil, že je třeba rozlišovat, zda je vyprávěn příběh, který se stal, anebo je tu snaha odehrát momentální vývoj, který musí k něčemu dospět. Z inscenace to nebylo jasné.

Jaromír připomněl, že režisér má k dispozici mnohem více prostředků než jen herce. Navrhl použití hyperboly prostřednictvím live přenosu z kamery, který by byl promítán na obří plátno. Tím by se dané téma pro diváka umocnilo. Jakákoliv práce s technikou ovšem přináší riziko, jak podotkl Pavel Hurych, na druhou stranu je to prostředek k zvýraznění a pozvednutí.

Na L. Vrchovského působila představitelka unavenějším dojmem než před 6 lety, kdy inscenaci viděl poprvé. Postrádal více nadhledu a uvolněnosti. Robert ocenil Moničinu jistotu v herectví a ve ztvárňované postavě. Zároveň vyzdvihl její odvahu prodat své tělo.

J. Zindulka vznesl dotaz, zda jsme opravdu viděli dvě postavy ve dvou představeních, nebo zda jsou obě zaměnitelné. J. Hruška dodal, že na osobnostní herectví musí mít aktér bohatý osobní život, aby mohl odpovídajícími prostředky promítnout sám sebe do dané role.

Na závěr Martin poznamenal, že musí být pro herce velice těžké, když je viděn krátce po sobě ve dvou inscenacích, avšak přináší to prostor k zamyšlení a diskuzi, na co se zaměřit.

Za nejlepší ženský herecký výkon byla nominována Monika Nováková.

(pek&bek)

str. 3

Viliam Klimáček: Kdo se bojí Beatles (Bechyňský DS LUŽNICE)

RECENZE

Petra Svobody

Bechyňský divadelní spolek *Lužnice* přivezl do Plzně hru slovenského autora Viliama Klimáčka *Kdo se bojí Beatles*. Komplikovaný imaginativní text jednoho z nejhranějších současných slovenských dramatiků se stal patrně nejdiskutovanějším titulem letošní přehlídky. Sám autor ho charakterizuje jako „jemnou grotesku“. Už toto samotné vymezení se bezprostředně po uvedení stalo předmětem velmi zajímavé diskuse v Besedě v kruhu. Klimáčekovy texty je ostatně vždycky velmi obtížné zařadit do nějaké přesně vymezené škatulky. A jestliže jsem v úvodu použil slovo „imaginativní“, musím současně konstatovat, že právě tuto premisu uvedená repríza ne zcela naplnila. V diskusi však zaznělo i hodnocení, které jednoznačně chválilo posun inscenace od provedení například na přehlídce *Dačické kejklování*.

Jako nejlepší herecké výkony byly odhlasováni představitelé ústřední manželské dvojice – Jaroslav Mrzena v roli Emila, vojenského historika a Eliška Lehmanová v roli Milky, jeho ženy, anestezioložky.

Za utkání se s tímto textem zaslouží Bechyňský divadelní spolek pochvalu za odvalu a současně i za celou škálu nápadů, které by ve vhodném spojení mohly onu imaginativnost zcela jistě podpořit – obrazový doprovod hudebních vstupů, specifické světelné efekty i variabilnost nábytku i dekorací. Bohužel, ono „vhodné spojení“ zůstalo zatím nedořešené. Větší příprava a důslednost při zkoušení a samozřejmě i některé nedorazy v technickém provedení srážejí účinnost působení na diváka,

a někdy i komplikují samotné vyznění celé inscenace. Připsaný závěr s náhle se objevivší dcerou v telefonu některé diskutující potěšil svým happyendovým vyzněním, jiné však zmátl, neboť nebyl nijak připravený, a svým způsobem se tedy objevil jako jakési deus ex machina.

Nicméně za sebe mohu napsat, že jsem se se členy souboru i s režisérem osobně bavit i mimo Besedu v kruhu, a měl jsem velmi příjemný pocit, že právě takovéto přehlídky a diskuse jsou asi tím největším a nejcenějším přínosem nejen pro ně, ale i pro nás, pro lektory, že si takto můžeme ověřovat v praxi, nakolik jsou naše připomínky a inspirace pochopitelné a srozumitelné. A za to patří dík všem, kteří se na přípravě a realizaci letošní přehlídky *Bez zbytečných řečí* spolupodíleli.

Petr Svoboda

Beseda v kruhu

Poslední Beseda v kruhu tradičně o netradičních Beatles.

Černý muž vlastně vůbec nevěděl, o čem se hraje. Dokonce nedokázal ani určit žánr hry. V první polovině měl problém s využitím scény a chaosem (uklizení, objevování věcí, odchody a příchody postav).

Bílý muž chválil výběr inscenace, kterou označil jako nejúspěšnější titul autora (Klimáček). Scénu hodnotil jako velice členitou, na které se dají najít i zajímavé nápady, hlavně u práce se světly.

Padl dotaz, jak probíhala spolupráce s dramaturgyní. Kvůli její vytíženosti s ní režisér text konzultoval jen na dálku. Ale ví, že vzhledem ke složitosti a záludnosti, které text přináší, by uvítal spolupráci rozhodně hlubší

a intenzivnější. Otázka také směřovala na žánr inscenace, kde režisér přiznal, že z úcty k autorovi ponechal v programu označení „jemná groteska“, ačkoli ví, že se souborem šli jinou cestou a inscenaci vnímají jako absurdní drama.

J. Zindulka téma textu otevřel z vlastní zkušenosti tím, že při prvních čteních příběh nedává moc smysl. Velký akcent je kladen na prolínání reality a snu. Skutečná realita autora bývá vykloubená, proto odráží spíše realitu vnitřní.

L. Vrchovský shrnuje, že autorovy texty obsahují jisté autobiografické rysy a prvky grotesky. Podle Petra Svobody snové prvky fungovat mohou, ale musí být více propojeny s herci. Zde se to úplně nesetkává, a proto to na diváka nefunguje.

J. Hruška vnímá, že Klimáčekovy texty jsou těžké i zajímavé zároveň v tom, že v jedné lince jede lineárně groteska i drama. O to těžší má soubor rozhodování, o čem bude hrát. Soubor se rozhodl hrát o krizi středního věku, kde hlavní postavy na svůj vztah rezignovaly a žijí pouze vedle sebe. Chtěl ukázat, že takto se krize neřeší.

J. Hruška shrnul první polovinu jako kuchyňský realismus. To je podle něj cesta do pekla. Ztráta diváka.

J. Zindulka upozorňuje, že text podobných autorů si žádá silné režijní vedení. Představení musí být jako puzzle a vše do sebe musí zapadnout – hudba, světla, herci i text.

P. Hurych upozorňuje na technické nedostatky. Např. zvuk musí vycházet ze strany, na které je předmět, který zvuk vydává. Pozor na nepřesné nástupy do světla.

(pek&bek)

Rozhovor

Rozhovor s Karlem Vontrobou (KV), režisérem Bechyňského divadelního spolku LUŽNICE

Na jaké scéně jste zvyklí tuto inscenaci hrát?

KV: Máme dvakrát větší, takže je to malý, ale přizpůbili jsme se, vyřešili to, jen to byla trochu improvizace. Jsme ale moc rádi, že jsme si tady mohli zahrát. Jestli to nějak poznamenalo představu diváka, nevím.

Bylo na této repríze něco zvláštního?

KV: Bylo to takové průměrné představení s drobnými hereckými excesy, ale to se stává na každém představení.

Co je vaše téma?

KV: Ta hra je celá v podstatě o krizi středních let manželské dvojice. Prožili nějaká dramata a přestávají spolu komunikovat. To, co zbylo z komunikace mezi nimi, nám přišlo groteskní v tom blbém způsobu řešení. Naší takovou message bylo to, že dostaneme-li se do krize středních let, jako že si myslím, že se tam dostane každý, to tak prostě v životě je, takže řešit to touto formou nikam nevede. Je třeba spolu racionálně komunikovat, sednout si a nerezignovat, nerezignovat na lásku, nerezignovat na ty doteky.

Máte nějaký vztah k Plzni?

KV: Já ne. Akorát jsem tady někdy před dvaceti lety zakládal Dinopark. Byl jsem u toho porodu, maloval jsem ty první dinosaury, vymýšleli jsme scénérie a tak dále.

Co máš ve svém životě rád bez zbytečných řečí?

KV: Myslím, že asi všechno. Nemám rád zbytečný řeči. Nejvíc vztahy. Mám rád, když tam nejsou zbytečný řeči, protože mě to potkalo. Já jsem tu krizi prožil, a dospěla až k rozvodu. A zase zbytečný řeči, zbytečný řeči.

Jaké ti připadají debaty v kruhu?

KV: Úžasně, rozhodně přínosný. Jezdíme po krajských přehlídkách, a tam je formát těch tří, čtyřčlenných porot samozřejmě... A to je prostě taková barikáda vždycky mezi námi. Kritika sice od poroty, ale v podstatě se nedozvíme, co na to ten divák. Takže tady se mi to líbí. O to víc, že v podstatě už jsme takový jako ošahaný kamarádi mezi sebou, takže když mi to řeknou kamarádi, tak jsem za to radši, než když je to odborná porota, která mnohdy ani třeba tu hru nezná.

(wen)

Inspirativní představení

Závěr přehlídky patřil inspirativnímu dvojáku představení divadelní společnosti Vozichet Rudy Hancvencla.

Výsledková listina

Cena redakce Raguenovin za nejlepší inscenaci

Faust Is Alive (300 mg kofeinu)

Zakázané uvolnění (Divadelní spolek Tyl Říčany)

Cena diváků za nejlepší inscenaci

Modelka XXL (MonAmour, Mnich)

Cena za nejlepší herecký výkon v ženské roli

Monika Nováková za roli Vendy v inscenaci Modelka XXL (MonAmour, Mnich)

Cena za nejlepší herecký výkon v mužské roli

Jáchym Šíma za roli Fausta v inscenaci Faust Is Alive (300 mg kofeinu, Brno)

Hlavní cena za nejlepší inscenaci s postupem na FEMAD Poděbrady

Modelka XXL (MonAmour, Mnich)

Český FEMAD 2024 je minulostí.

Historicky jsme se sotva pohnuli ze startovní čáry, ale jsem přesvědčen, že nastolený směr, kterým jsme se vydali, a o kterém jsem zevrubně psal v loňském komentáři, je správný. Ať se to týká myšlenky dát souborům možnost reparátu v systému **Druhá šance**, kde dostanou mj. i další odbornou a diváckou zpětnou vazbu ke své tvorbě, či připojení se do struktury přehlídek, které nabízejí amatérským divadelníkům nejen další možnost vzájemného setkávání, ale i alternativní průběh vyhodnocení přehlídkového klání.

Z desítek chyb, kterých jsme se dopustili při pořádání premiérového ročníku, jsme se snažili poučit velmi úzkostlivě. Některých nešvarů se nám podařilo vyvarovat, jiných nikoliv. Nečekaně se objevily se i další. Vy, účastníci festivalu, jste pochopitelně řadu z nich zaznamenali. Vězte, že my řádově mnohem více. Opět vše pečlivě zanalyzujeme a pokusíme se udělat za rok přehlídku lépe funkční a hladce plynoucí.

Letošní ročník se konal na vrcholech trojúhelníku, opsaném *Velkým divadlu DJKT*. Retro jídelna (opravdu se neopíjíme po *Moravském FEMADu*) byla pro naše účely vyhovující. Prostor *Paletka*, kde se konaly *Besedy v kruhu*, je pro podobná setkání velice vhodný. A *divadlo Dialog* je skvělý komorní divadelní prostor. Když si přečtu svá předchozí slova a uvědomím si, že se popsaný trojúhelník nestal během festivalu Bermudským, vypadá vše idylicky. Ale, jak všichni zúčastnění víte, není tomu tak. Nepřízeň majitelky dD i nemovitostí v okolí divadla, nutnost opustit prostor do 22 hodin a záchrana konání festivalu dva dny před

jeho zahájením radou městské části ÚMO3, která nám uvolnila Paletku, nás staví do situace, kdy je třeba najít prostory, které by lépe vyhovovaly požadavkům na pořádání tak významné akce, jakou národní přehlídka činoherního divadla bezesporu je.

Výhled do dalších let je (a to nejen ohledně současných nevyhovujících prostor) příznivý, jelikož město Plzeň se začalo o naši činnost konečně ve větším měřítku zajímat a učinilo řadu kroků k vzájemné spolupráci s naším souborem, který je i pořadatelem přehlídky.

Nejdůležitějším prvkem festivalu jsou ale pochopitelně samotná představení, která jsme mohli v jeho průběhu zhlédnout.

Z mého pohledu se úroveň viděného zvýšila, což je pochopitelně dobrá zpráva nejen pro samotný princip našeho systému, ale i pro diváky, seminaristy a všechny přítomné. Na loňském *Divadelním Pikniku* ve Volyni proběhl rozhovor s Jaromírem Hruškou. Uvedl, že díky své účasti na Českém FEMADu 2023 může prohlásit, že představení, zařazená na DPV byla vybraná správně. Jistě se najdou tací, kteří s tímto výrokem v souladu nebudou. Ale to není podstatné. Z hlediska naší snahy je důležité, aby podobná vyjádření bylo postupem času čím dál tím obtížněji interpretovat. Nikoliv zpochybňovat. Jde v zásadě o možnost prosadit se díky oprávněnému systému. Absolvoval jsem Druhou šanci. Poté se mohu jet podívat na Piknik podpořit soutěžící kolegy z ostatních souborů bez pocitu zhrzenosti a zklamání.

Nejen dle mého názoru se letos oproti loňsku podstatně zvýšila i úroveň *Besed v kruhu*. Lektori se velmi dobře vzájemně doplňovali, debaty byly výživné a vždy bylo o čem diskutovat. Z mého pohledu nejcennější byla pokora a zanícení pro věc, se kterými členové propíraných souborů naslouchali i pro ně ne zcela příjemným názorům lektorů či diváků. I pro povídání si o viděném platí, že v dalších ročnících budeme nedostatky minimalizovat. Zdárnému průběhu jednotlivých besed přispěl i renomovaný publicista *Ladislav Lála Langr*, kterému za zhoštění se nelehkého postu moderátora našich polemik patří velký dík.

Když už jsem u děkování: jeden ultra velký dík míří do Horšovského Týna. Zdejší soubor nám vytrhl trn z paty a velmi bryskně a ochotně zaskočil s náhradním představením za soubor z Uherského Hradiště, který se na poslední chvíli omluvil.

Dík patří ale všem zúčastněným, ať se nacházeli na jakémkoliv postu přehlídky, zvláště však mladší sekci redakce, která se zhostila svých úkolů s grácií.

Letošní festival se opět nesl ve striktně sedmičkovém módu. Sedmičlenná byla programová rada, která pro účast na přehlídce vybrala sedm souborů. Na festivalu jsme měli k dispozici sedm lektorů a sedm členů redakce. Když to vezmeme kolem a kolem, našli bychom sedm dalších človíčků, kteří se starali o recepci a další organizační nezbytnosti.

Když jsem se loni vyznal ze skutečnosti, že mou největší výhrou bylo, jakým týmem jsem se obklopil, netušil jsem, že letos budou pro organizační tým ještě mnohem obtížnější podmínky, a já se před ním musím sklánět až na zem, a to bez jakéhokoliv přehánění. V recepci i v redakci nám oproti loňsku chyběli opravdu výkonní „makáči“, a o to větší obdiv mají moji spolutvůrci festivalu za odvedenou práci.

Uplynulý víkend se nesl ve znamení absolutní obětavosti amatérskému divadlu. Zní to možná pateticky, ale vězte, že mé tvrzení není ani trochu nadnesené.

Krom již výše napsaného totiž letošní ročník rozzářilo sedm Hvězd obětavosti. Mých sedm hrdinů, se kterými vás seznámím. Začnu doma. Hrdinkou je moje žena Hanka, protože bez jejího přičinění by festival vůbec nemohl existovat.

Dalšími je hlavní duo na recepci. Tedy: Magda Mikešová, která s trochou přehánění utekla z nemocnice rovnou na recepci a kvůli nízkému stavu pomocníků viděla jen zlomek představení & Andrea Dufková, která byla zdánlivě stále na cigáru, ale přitom stihla všechny úkoly na recepci, odehrát náhradní představení, připravovat snídaně a hlídat všechny človíčky z festivalu, aby nedělali v Uchu neplechu.

Petr Jan Svoboda, který dorazil lektorovat (a to tak, že skvěle) za velmi nepříznivého zdravotního stavu.

Redakční pár Míša Seghmanová a Jiří Poš. Co ti toho během festivalového víkendu **naspali**... Jsou tak trochu jako kočka a pes, ale nekoušou se. Jsou vlastně i jako kočička a pejsek, jen místo pečení dortu vyráběli *Raguenoviny* (za notného přispění dalších členů redakce). Jejich zpravodaj byl ale na rozdíl od onoho dortu chutný a výživný.

Největší Hvězdou obětavosti, ale vlastně i symbolem celého festivalu byla, je a bude **Monika Nováková**.

Monika přijela (se svojí parťáčkou Bety) na festival odehrát dvě představení, ačkoliv se před přehlídkou ocitla ohledně rodinných důvodů v situaci, ve které by se 99 % lidí omluvilo a omluva by byla přijata bez sebemenšího zaváhání.

Když jsem se dozvěděl, že *Modelka* si se třemi cenami včetně té hlavní podmaní Český FEMAD, věděl jsem, že se musím na pódiu při udělování cen vystříhat nějakého velkého mluvení směrem k Monice, protože bych se určitě neubráníl návalu slz. Monika zachránila přehlídku a závěrečné výsledky festivalového klání ukazují, že něco nad námi skutečně funguje...

A to je pro letošek vše.

Nyní již zbývá „pouze“ zajistit finance na pokrytí všeho, co jsme k uspořádání festivalu nezbytně potřebovali, poděkovat postupně všem zainteresovaným, sepsat nedostatky, kterých se pokusíme v příštím roce vyvarovat, vytyčit 7 hlavních cílů do budoucna, nechat na sebe 7 minut působit euforii z vykonaného díla, a pak už se bez zbytečných řečí pustit do přípravy dalšího festivalu Bez zbytečných řečí.

Již nyní vás mohu pozvat na **Český FEMAD 2025**, který se bude konat v termínu **15. až 18. května 2025** (!!!).

Rádi vás uvidíme i na našich dalších akcích, ať už na samostatných divadelních produkcích či na dalších dvou festivalech, které chystáme. Jedná se o *Divadelní hold disentu*, který proběhne 7. – 10. listopadu 2024 a *Loňský sběr*, jenž by měl proběhnout v termínu 16. – 19. ledna 2025.

Váš divadlu zcela oddaný Ragueneau aka Robert Kotál Kunesch

Áááá... tak je tu ještě otázka z redakce...

Co mám rád bez zbytečných řečí?

Bez zbytečných řečí mám rád práci. Ať fyzickou, tak duševní.

A pochopitelně mám rád začátky divadelních představení bez zbytečných řečí, čímž vlastně název festivalu vznikl.

Tak to jsme my – redakce

Redakce Raguenovin po Závěrečném resumé festivalu (Jak na Hronov), po třech dnech a dvou nocích práce a cca 9 hodinách spánku: Jiří Poš (pos), Michaela Seghmanová (seg), Dušan Bělohradský (fotograf), Martin Šípek (pek), Vendula Melíšková (wen), David Skrbek (bek)

Vendula Melíšková

Do divadla jsem se dostala v roce 2002, ponouknuta Jarmilou Černíkovou při studiu na VOŠ KJJ, abych se rozhlédla po vodách amatérského divadla. Autorsky jsem zakotvila v Divadle Máj Praha. Jsem spoluzakladatelkou portálu Divadelník.cz. A odtud přes Roberta Kunesche mě vítr zavál na BZŘ.

Co mám ráda bez zbytečnejch řečí?

- ✍ Když je potřeba něco udělat, tak jsou všechny řeči kolem "zbytečný", ať už ze strany zadavatele, tak ze strany vykonavatele.
- ✍ Loučení, protože život je koloběh, kde není konce, tak proč se pořád loučit? (Ano, věřím na reinkarnaci.)
- ✍ Dohadování termínů a zkoušek s herci. (To je ale spíš přání a utopie...
- ✍ Psaní.
- ✍ Český FEMAD v Plzni

David Skrbek

Jsem bláženec, romantik, básník, šermíř, herec a milovník života. Motto: „Žít život naplno je jediný ze způsobů, jak se vyrovnat se smrtí.“

Co mám rád bez zbytečnejch řečí?

Bez zbytečnejch řečí mám rád žití. Život nepotřebuje.

Jiří Poš

Pracuji ve vývoji v exaktním technickém oboru, nejsem členem žádného souboru, ale po divadle se můžu utlouct. Ročně zhlédnu přes 150 představení, většinou profesionálních. Opravdu špičkové amatérské divadlo je kvalitnější než i poměrně značně nadprůměrné profi.

Co mám rád bez zbytečnejch řečí?

Totéž, co s nimi, jen o trochu raději.

Martin Šípek

S FEMADem žiju už 31 let, ve čtyřech mě totiž babička přivedla na první představení do Libice, přes 10 let už festival docela intenzivně pomáhám organizovat v Poděbradech. Minulé 4 roky jsem asistoval v Kroměříži s Moravským předkolem a je mi velkou ctí, že jsem se letos poprvé mohl zapojit i v Plzni, takže... bude ještě někde??

Co mám rád bez zbytečnejch řečí?

Bez zbytečných řečí mám rád kritiku, zadání práce a lásku!

Michaela Seghmanová

Jsem pedagog na volné noze. Amatérskému divadlu se věnuji od roku 2012. Jsem členkou souboru Slánská scéna a spolupracuji s kamarády divadelníky z různých koutů „divadelního vesmíru“ (jak říká Robert). Vedu dětské divadelní kroužky.

Co mám ráda bez zbytečnejch řečí?

Co jsou to vlastně zbytečné řeči? Co nám připadá zbytečné poslouchat, může být důležité pro toho, kdo to říká... A kdy jsou pro mne řeči zbytečné? Tehdy, když je možné to, co chci říct, vyjádřit jinak – výtvarně, pohybem, hudbou... A na divadle? To přeci znáte: „To, co řekli, ukázali, a pak to ještě vysvětlili.“

Dušan Bělohradský

Jsem chlápek, co rád fotí. Robert je chlápek, co má rád divadlo. Potkali jsme se a od té doby rád fotím divadlo.

Co mám rád bez zbytečnejch řečí?

- ✍ Sex, napadá mě. Je to krátký. Jako to slovo. Asi nejsem sám, koho to na první dobrou napadne.
- ✍ Když pak přemýšlím dál, napadá mě: Lidi! Je to banální. Zvířata, baráky, stomy ani ten sex nemluví. Tak jakýpak zbytečný řeči. Takže lidi. Lidi, co bez zbytečnejch řečí konají. Konají zpravidla to, co by nekonali, kdyby místo konání vedli zbytečný řeči.

Ted' by bylo fajn si analyzovat typy, druhy a poddruhy zbytečnejch řečí, nejčastější situace výskytu a charakteristiku a motivace uživatelů... Ale začínám mít pocit, jestli tady nevedu nějaký zbytečný řeči? Tak já jdu raději dodělat fotky a pak se budu společně s Vámi těšit na další ročník festivalu Bez zbytečnejch řečí. Divadlu zdar a mladému amatérskému zvlášť!

Petra Richter Kohutová

letos externí členka redakce, významná podporovatelka Českého FEMADu 2024

"Ta nová" z Databáze českého amatérského divadla, členka Divadelního studia D3 Karlovy Vary, dramaturg občas i profesí, psavec bez příčiny.

Co mám ráda bez zbytečnejch řečí?

Všechno - vždycky.

